

Jorden föstrar stora männer.
 Utaf alla, som jag känner,
 Gubben Noach var en hedersman:
 Ja, det var visst han.
 Gubben var sexhundra år vid lag,
 Då han order fick en vacker dag;
 Salde guld och nipper,
 Byggde sig en klippar
 För okända vattendrag.

Man sig i hans ställe sätter!
 Inom några dar och nätter
 Jordan skulle uti mist och natt
 Dränkas som en katt.
 Upp med himlens fönster det befalls.
 Regnets dån var som ett vattenfalls;
 Springa undan tog ej,
 Hålla upp förslog ej,
 Paraply ej dugde alls.

Hvad af häfden man förnimmer,
 Arken utaf bästa timmer
 Hade ett ofanteligt omfång.
 Hytter och salong.
 Femti styfva alnar var han bred,
 Tio famnar minst rätt upp och ned;
 Längden var horribel;
 Illustrerad bibel
 Kan för resten ge besked.